

Rerum Naturalium Fragmenta

No. 463

<i>Jaskó Sándor: A Dachstein</i> barlangjai	3
Papp Károly Hiller engedélyét kéri	8
Jaskó György	9
<i>Daczó Katalin: A zsögödi</i> madarász	11
<i>Kaszap A.: Emlékezés dr. Jaskó</i> Sándor vízföldtani munkásságára születése 100. évfordulóján	15

Watford
2010

.

Rerum Naturalium Fragmenta

Jaskó Tamás szerkesztése:

16 Melrose Place, Watford WD17 4LN, England

tamas.jasko@jasko.eu

A Dachstein barlangjai

Írta

Jaskó Sándor dr.

A Felső-ausztriai Mészki Alpok legmagasabb hegycsoportja a Dachstein K-Ny-i irányban kiterjedt mészkő fennsík. A plató déli oldala meredek, több mint ezer méter magas sziklafallal az ú. n. Dachstein-Südwanddal emelkedik az Enns völgye fölé. A legmagasabb csúcsok Thorstein (2947 m), Dachstein (2992 m), Dirndl (2810 m) és Koppenkarstein (2865 m) közvetlen a meredek letörés szélén sorakoznak. Az egységes, völgyektől tagozatlan mészkőfennsík átlag 10 km szélességben lejt észak felé, ahol 2000 m-re lesüllyedve szintén meredek peremmel végződik a Traun folyó és a Hallstadti tó felé.

Az erősen karsztosodott mészkőtömeg főként triász rétegekből áll. A déli meredek falat alsó és középső triász rétegfejekből épült, míg a fennsík felülete a felső triász ú. n. dachstein mészkőve. Helyenként azt az alsó jura hierlatz mészkő vékony pásztái takarják. A dachstein mészkő és az alatta levő hallstatti mészkő kiválóan alkalmas a karsztosodásra. A fennsíkot dolinák és karrmezők borítják, északi oldalában pedig több hatalmas barlang fejlődött ki.

A Schönbergalpe lefolyástalan, üstalakú függővölgyben fekszik. A meredek völgyoldal, amelyen feljöttünk, s a menház mélyedése közt egy kiemelkedő sziklaküszöb fekszik, a többi oldalakat a Dachstein fennsík függőleges sziklafalai övezik. A 800 m átmérőjű és körülbelül 200 m mély sziklaüst eredete még megoldatlan. Egyesek óriási beszakadt dolinának tartják, melynek északi oldalát elmosta a Traun, miközben völgyét bevágta.

A menedékháztól rövid kapaszkodóval a függővölgy DK-i falának tövében 1453 m. t. sz. f. magasságban nyíló Dachstein jégbarlang bejáratához jutunk.

A sziklában tátongó üreget már régen ismerték, de a barlangba senki sem tudott behatolni, mert a bejárat közelében a járat teljes szélességében egy 10 m széles és 25 m mély szakadék húzódott keresztbe. Mindkét szélén a barlang jege függőleges letörésben végződött. Ha keservesen sikerült is a bejárat oldalán kötéllel leereszkedni, a túlsó oldal meredek jégfalán nem tudtak már felkapaszkodni.

A szakadékon Bock Hermann mérnöknek sikerült első ízben átjutni 1910. augusztus 21-én. A nyomában behatoló kutatók pár hónap alatt több mint két kilométer hosszú barlangrendszeret tártak fel. A Dachstein jégbarlangot jelenleg a goiserni »Subterra« vállalat kezeli. Az osztrák állam anyagi támogatásával a barlangban betonjárdái és lépcsőket építettek, a szűkebb helyeket kirobbantották s villamos világítást szereltek fel. A völgyből sétautat és villanyhuzalt vezettek fel a bejáratig.

A Dachstein jégbarlang meg is érdemli a ráfordított nagy áldozatot. Minden mesterkélttség kerülésével tisztán fehér fénnnyel világítanak, azonban a jégképződmények kékes és zöldes árnyalatai pompás színhatást nyújtanak a vörösesbarna falak sötétbe vesző háttere előtt.

A jég a cseppkőhöz külsőleg hasonló sztalagmitokat, sztalaktitokat, függönyöket és kérgeket képez. A genetikai eltérésről eltekintve, ha pusztán esztétikailag hasonlítjuk össze a létrejött formákat, feltűnik, hogy a jég nagy formái egységes sírna felü-

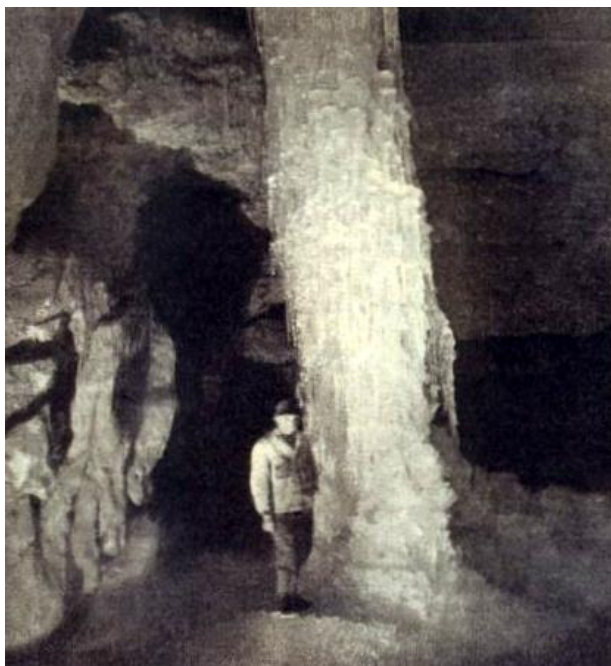
lettel határoltak, sehol sincsenek úgy tagolva, mint a cseppkő-csoportok.

A függönyök vékonyabbak a jégnél, de a cseppkőcsapok 1-2 m hosszú és mindössze pár mm vastag finom csöveihez hasonlók jégből sohasem képződnek. A barlangi jégformák cseppkövektől eltérő alakjait főképp a jég plaszticitása, a levegőből kicsapódott jégkristályok és a meleg légáramlástól előidézett egyenlőtlen olvadás okozza.

A Dachstein jégbarlang levegőjének hőmérséklete a bejárat közelében -15 és +2.3, a jéggel borított belső részekben -10 és +3, a leghátulsó, jégmentes termekben pedig +1 és +4.8 C között váltakozik. (A külső levegő évi középhőmérséklete ebben a magasságban +4 C.) A barlangi jég a kőzet hasadékein beszivárgó víz megfagyásakor keletkezik a téli külső levegő beáramlásának és a légáramlás párologtató hatásának hidegére.

Feltételezik, hogy a barlangnak van egy ismeretlen – talán még nem járható – alsó nyílása is. Télen alul beáramlik a hideg levegő, s a bennlévő meleg levegő kitódul a felső nyíláson, míg nyáron megfordul a folyamat.

Természetesen a behatoló hideg légáramlat a sziklafalakkal érintkezve felmelegszik a hátsó járatokban egész a +4 C évi középhőmérsékletig, sőt a mélyebben fekvő részekben a föld belső melege is kezdi éreztetni hatását. Ezért a bejáratától légvonásban mért 300 m-en túl nincs jégképződés. A jégbarlang szűkebb részeinek teljes befagyásától nem kell tartani, mert a járat elzáródása megakadályozná a levegő áramlását, a zárt és felmelegedő levegő pedig fokozottabb olvadást idézne elő.

Mamut barlang. Jégoszlop.

Télen, amikor a barlangot nem látogatják, a lépcsők és korlátok nagy részét belepi a jég. Ezért május közepén, mielőtt a forgalom megindulna, a jeget el kell az útról takarítani, a szűkületeket pedig kicsákányozni. Az utat ezután karbidporral hintik fel, ami a jégkristályok kicsapódását megakadályozza s nem süllyed úgy a jégbe, mint a homok, vagy dolomitliszt.

A Dachstein jégbarlangot a jégkorszak óta tölti ki állandóan a jég. Természetesen az anyag maga már régen kicserélődött alul olvadás, felül pedig új rétegek ráfagyásával, de a jégkitöltés a diluvium óta szüntelen.

A menedékháztól kb. 600 m-re nyugatra, a meredek sziklafal alján sötétlik a dachsteini Mamut barlang keleti nyílása. A basztyszerűen kiugró Mittagkogelt áttörve a hegy túlsó oldalán vezet ismét a napvilágra a járat. A két nyílás légvonalban 700 m-re fekszik egymástól. A nyugati bejárat 1 383, a keleti bejárat pedig 1338 m magasságban van. A kettőt összekötő folyosóból,

körülbelül a feleúton egy hatalmas oldalág nyílik befelé a hegy belsejébe, ez a barlangrész átlag száz méterrel fekszik magasabban a keleti bejáratnál.

A Mamut barlang a Dachstein jégbarlang elhanyagolt mostoha-testvére. Villanyvilágítást, kényelmes betonlépcsőket hiába keres benne a kiránduló. Természeti szépségekkel is szűkösebben van felruházva. A Mamut barlangban csak ősszel képződnek kisebb jégalakulatok, azok tavaszra újból elolvadnak. Cseppkő jóformán semmi sincs benne, úgy, hogy nem sok látnivalót nyújt a nyári látogatóknak, különösen, ha azok a Dachstein jégbarlang elragadó szépségei után kerülnek oda. Ez az oka, hogy a jégbarlangot látogató turistáknak alig harmadrésze vállalkozik a Mamut barlang felkeresésére.

A szakember azonban mégis sok érdekes részletre akadhat benne. Így ma a barlangban nem folyik víz, de a barlang fenekét mégis sok helyen folyóhordalék, homok- és kavics-konglomerátum borítja. A konglomerátum különféle kristályos kőzetek görgetegeiből áll, arra utalva, hogy a barlangon átfolyó hajdani «Östraun» vízgyűjtő területe más volt, mint a mai, tisztán mészkőtörmeléket szállító Traun folyóé.

A Mamut barlang hajdani folyórendszerének hatalmas voltát a «Dom der Vereinigung» 5-6 m-t meghaladó vastagságú kavicsrétegei tanúsítják. A változó minőségű és helyzetű hordalékanyag több eltérő korú barlangi teraszképződményt jelez, a folyórendszer kifejlődésének és pusztulásának egyes állomásait.

A Mamut barlangban nem találták meg a mamut maradványait; a barlang nevét csupán óriási méretei után kapta. A járatok összesen huszonegy kilométer hosszúak.

(*A Földgömb.* – 10. (2008) 8., p. 82-83)

Papp Károly Hiller engedélyét kéri.

Papp Károly geológus professzor 1936. márc. 10-i levelében kéri Hiller Józsefet, hogy Jaskó Sándor a „fornai rétegeket” föltáró hosszúharasztosi bányaszelvényben őslénytani gyűjtéseket végezhesen, a bánya zavarása nélkül. Hiller március 15-i válaszlevelében engedélyezi s jelzi: Jaskó forduljon Graul igazgató úrhoz, u.p. [utolsó posta] Csákvár. (MOL 20/415.)

(*A Mi Múzeumunk*, no. 44, 2010, p.27-28, *Bauxit egypercesek* 456.)

Jaskó György

Foglalkozása: könyvtáros, tanár.

Munkahelye: Móra Ferenc Általános Iskola (1993–).

Születési ideje, helye: 1950; Budapest.

Anyja neve: Szemere Piroska Ilona.

Családi állapota: elvált.

Házastársa neve: Havadi Ágnes.

Házastársa foglalkozása: kiadványszerkesztő.

Gyermeke: Krisztina (1983).

Egyetemi végzettsége: BME Vízgazdálkodási Főiskolai Kar (1972), ELTE BTK (1983).

Nyelvtudása: angol, orosz, lengyel.

Munkahelyei: Vízügyi Dokumentációs és Továbbképző Intézet, szakelőadó (1972–76), Vízgazdálkodási Intézet, mérnök (1976–80), irodalom és könyvtárismeretek oktatása: Bp. II. kerület Ady Endre úti Általános Iskolában, Bp. XI. ker. Öveges József Szakmunkásképző és Gimnáziumban, Szakszervezetek Budapesti Tanácsa Oktatási Központban (1980–93), részlegvezetői könyvtárosi munkák: Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár, EGIS Gyógyszergyár műszaki könyvtára, Bp. XI. kerület Bikszádi úti Általános Iskola.

Ko.: az általa felkészített diákok a könyv és könyvtárismereti szaktárgyi versenyek kerületi fordulóján rendszeresen az 1–3. helyezettek között, és többször a budapesti döntő első tíz helyezettje közt végeztek, diákjaival szerepelt a Kossuth Rádió iro-

dalmi műsorában, pedagógusi sikeres munkájáról a sajtóban is jelentek meg hírek.

Lt.: dr. Pados Pál, Városmajori Általános Iskola.

Kitüntetései: A Néphadsereg Kiváló Katonája, A szakma kiváló ifjú mérnöke, A Szent László Szarvasgomba Lovagrend lovagja, művészi fotóival díjakat nyert.

Társadalmi szervezetek: Alkotók, Költők, Írók Országos Szövetsége, Kláris Irodalmi Kör és 3 egyéb irodalmi szervezet, Művésztanárok Társasága és 4 egyéb képzőművészeti egyesület, Városvédő Egyesület és számos egyéb (helyi, kulturális, stb.) szervezet, kör.

Publikációi: Hajnali Fény (cikk és úti élmény-beszámoló Mongóliáról, 1998), Vizuális Nevelés (címlapfotók, 1999), esemény és művészi fotók, Művészet és Barátai, Kláris, Füles, stb. lapokban, irodalmi és képzőművészeti antológiákban, kiállítási katalógusokban.

Hobbik: fotózás, utazás, könyv- és műgyűjtés.

(Ki kicsoda a magyar oktatásban, Bp. 2007

http://www.kepzeslista.hu/files/kikicsoda2007_02es_kotet_web.pdf)

A zsögödi madarász

Daczó Katalin

Szemere László mikológus, ornitológus, a szarvasgombászat úttörő alakja és nagy öregje, a Magyar Életrajzi Lexikon adatai szerint 125 évvel ezelőtt, 1884. október 26-án született Lasztoméren, és 35 évvel ezelőtt, 1974. december 8-án hunyt el Veszprémben. Néhány évig Csíkszeredában, illetve Zsögödben élt és kutatott.

Szemere László egyetemi tanulmányait Budapesten kezdte, majd Kolozsváron folytatta. Jogot végzett, növény- és állattani ismereteit főleg autodidakta módon szerezte – írja a Magyar Életrajzi Lexikon, amelyből azt is megtudhatjuk, hogy 1909-től Csík vármegyében dolgozott a közigazgatásban, 1917-18-ban szolgabíró lett, 1920-tól pedig a Madártani Intézetben szakelőadó. 1924-től 1938-ig a Földművelésügyi Minisztérium kísérletügyi osztályán dolgozott, 1938–1946 között, nyugdíjazásáig a Növényélettani és -kórtani Állomás gombászati osztályvezetője volt.

Ornitológiai kutatásaiban főleg a ragadozó madarak életével foglalkozott. Fő érdeklődési köre a mikológia, rendszeres gombaismertető tanfolyamokat szervezett, a kalapos gombák és a föld alatti gombák részletes, tudományos feltárását végezte – foglalja össze Szemere László életét a MÉL, amely a könyvei közül elsőként A háztartási konzervkészítés ábécéje című, 1924-ben kiadott kötetet említi.

Szemere és a madártömeszt

Csak hogy Szemere László már korábban is adott ki könyvet. Csíkszeredában – Zsögödfürdőn töltött évei alatt jelent meg például „A madártömeszt kézikönyve” című kötete 131 oldalon, dr. Szilágyi Tibor és a szerző fényképeivel, valamint rajzaival. A kötetet gyakran reklámozta a helyi sajtóban: a Csíki Lapok és a Csíki Hírlap 1914–1915-ös számaiban (ez ma egyik csíkszeredai könyvtárban sem található meg).

A reklámokból tudhatjuk, hogy ezekben az években Szemere László elvállalja madarak kitömesztését a saját tulajdonában lévő madártani állomásán, elfogad megrendeléseket mesterséges fészekodvakra, és egyébként is, a dermoplastikai preparálás minden ágában a nagyközönség rendelkezésére áll.

Az 1915. október 20-i Csíki Lapokban megjelent hirdetés szövege szerint Szemere „az ornithológiai központ volt tisztviselője”. Nagy Imre úgy tudta, hogy „Szemerét a vándormadarak átvonulásának tanulmányozása” hozta ide. Több csíki vonatkozású cikket is közölt az Aquila nevű madártani folyóiratban, és Egri Károly 2009-es doktori értekezésének adatai szerint Csíkszeredában töltött évei alatt nősült először.

Neve az 1914-es Csíki Hírlap könyvtárban fennmaradt számaiban gyakran szerzőként jelenik meg. Humorosan értekezett a madarak hasznáról vagy épp a madárvilág lakásproblémáiról, másfelől saját lakáskérdése és Zsögödfürdő jövője is foglalkoztatta. Legalábbis ez derül ki Zsögödfürdő jövő helyzete című, 1914. április 11-én, a Csíki Hírlapban megjelent cikkéből:

„Nemsokára élénkség fog ott uralkodni (mármint Zsögödfürdön – a szerk. megjegyzése), amihez különben nem kell prófécia, mert többen vásároltak (elárulhatom: vásároltunk) ott villa-parcellákat, oly kötelezettséggel –, hogy azon 3 éven belül építkezzünk. Hogy hány ilyen szerződés kötött, momentán nem tudom, de több, mint 10. Jobbadán posta- és vasúti tisztviselők, hivatalnokok; jellemző, hogy többen idegenek, akik nyugalomban vonulásuk után fognak Zsögödfürdön megtelepedni.”

Ugyanebből a cikkből kiderül, hogy ekkor Szemere már négy és fél éve csíki lakos, és hogy szándékában áll Zsögödfürdőre „holmi élő sasokat” is levinni, no meg ornitológiai magángyűjteményét is, amely a sárospataki kollégiumban van letétben. „Boldog lennék, ha én lennék az első, aki Zsögödfürdön galambbúgos kaput emeltethetnék, és ha az eddigi módon, ezentúl is megvalósulnak magam elé tűzött céljaim, akkor ez nem is lehetetlenség” – fogalmaz cikkében, s mindebből kiderül, hogy nem átmeneti lakhelyének tekintette Csíkot.

Ugyanebben a számban arról ad hírt a Csíki Hírlap, hogy két vármegyei aljegyzői állás kerül betöltésre május folyamán, és az állások egyikére többek között Szemere László közigazgatási gyakornok is pályázott, de az állást végül nem nyerte el.

Szemere László viszont végül nem Csíkban öregedett meg. Sem a lexikonokban, sem a korszak Csíkszeredában fellelhető újságaiban nem találtam választ arra, pontosan mikor számolta fel „madártani intézetét” (bár érdemes megjegyezni, hogy madár-megfigyeléseket nem csak Szemere László végzett Zsögödben és Csíkban száz évvel ezelőtt sem).

Ennek ellenére a zsögödiek hallhattak szüleiktől, nagyszüleiktől e különös madarászról és intézetéről, s talán segítségükkel megtudhatjuk, pontosan hol és mikor működött az intézmény – így módon megemlékezve Csíkban is születésének 125. évfordulójáról (miközben több magyarországi intézmény Szemere László emlékkonferenciát, emléknapot szervezett az idén).

(Csíki Hírlap IV. évf. 195. szám 2009. okt. 7., szerda)

Emlékezés dr. Jaskó Sándor vízföldtani munkásságára születése 100. évfordulóján

Dr. Kaszap András

Besztercebányán született (1910. november 18.) és Budapesten bekövetkezett halálakor (1998. december 15.) a magyar geológusok neszтора volt. Mintegy 66 éven keresztül állt a magyar földtan szolgálatában, utolsó publikációja 67 év után követte az elsőt, már elhunyt után.

Tekintélyes életművét áttekintve mintegy 148 tételből álló publikációs listát és igen nagy számú kéziratot jelentést kell számba vennünk és megállapítanunk, hogy Magyarország teljes területén, csaknem valamennyi időmetszetben és a földtan egy sor szakágazatában, tetézve geomorfológiával, van nyoma működésének.

Itt a vízföldtant vesszük szemügyre.

Már hallgató korában (1930–34) a Budapesti Egyetemi Turista Egyesület barlangkutató szakosztályával részt vett számos barlang feltárásában s ez időben az Aggteleki-cseppkőbarlang kutatásában. Szokás az ilyen kutatás eredményét hossz-mértékel jellemezni: az addig 5 km hosszúnak ismert járatok közreműködésével 16 km új barlangágakkal gyarapodtak. Részes volt a Domicával való kapcsolat feltárásának is Kessler Hubert társaságában.

Tíz korai közlése foglalkozik az Aggtelek vidéki karsztterület részletvizsgálataival és fejlődéstörténetével.

Ezeknek a szakirodalomban szétszórt közleményeknek tartalmi összefoglalása leginkább Kessler Hubert és Jakucs László közismert könyveiben található meg az előzmények ismertetésében, amelyek lépcsőfokok gyanánt vezettek a karsztrendszer mai ismertségéhez.

Tanársegéd korában (1934–42) terjedt ki figyelme a budai barlangokra. Később öregségéig kitűnő fizikai adottságait felhasználva végezte kutatásait a Ferenchegyi-barlangban, illetve a pálvölgy-rózsadombi barlangvidéken (1936) és nemzetközi kapcsolatok útján – többek között – az alpi és horvátországi, isztriai barlangokban (1936–38).

A Mátyáshegyi-barlang korszakos jelentőségű vizsgálatát már a Földtani Intézet munkatársaként végezte. Az itt tett megállapítások budai-hegységi barlangkutatásai eredményeinek általánosítását hozták. A közleményben (1948) az ifjú amatőr segítők között nevek bukkannak föl a múlt ködéből: Venkovics István, Kincses Júlia.

Doktori értekezése a Pápai Bakony területéről szól, ennek hidrológiája-hidrogeológiája párhuzamos publikáció (1935) tárgya. A tapolcafői forrás kréta mészkőből fakad, igen állandó 15°C hőmérsékletű. De a források vizének egy részét a Kisalföld víz záró rétegei alól, ÉNy-i irányból felszálló melegvíz szolgáltatja, a pannon határán hirtelen felszökik a hőmérséklet.

A forrás elapadása és újjáéledése, a dunántúli mega-víz kivétel tervezése és megszűnése idején keletkezett hatalmas volu-

menű tanulmány-anyag elapadása idején – napjainkban – kelt újra érdeklődést, ráirányítva a figyelmet a letűnt természeti időszak vége táján tett megfigyelésre.

Utóbb, a közben eltelt idő alatt különféle megbízások teljesítése közben szerzett tapasztalatainak összegzése „A földtani felépítés és a karsztvíz elterjedésének kapcsolata a Dunántúli Középhegységben” c. tanulmány (1959). Ebben a bányászat egyre nagyobb mértékű vízkivételeinek idején adott az egész régióra vonatkozóan minőségi és mennyiségi értékelést és a perspektívát is felrajzolta.

Saját vizsgálati eredményeit és az ez időre már halmozódó adatokat egyaránt felhasználta, térképe a VITUKI később évente kiadott karsztvíztérképe előfutárának tűnik. Földvári Aladár (1933) és Szádeczky Kardoss Elemér (1941 és 1948) korai, számos más szerző az időbeli közléseit vonta be szintézisébe a kor felfejlődő bányászatának kulcskérdése: a karsztvíz problémakörében.

Jaskó Sándor vízföldtani munkásságának jelentős része más célt követő dolgozatokban, elszórva található meg. A kitűnő térképező egy-egy terület felvétele során rendszerint fejezetet szentelt a hidrogeológiának.

A korábbi felvételekből kimaradt 100 km² területet „A Jósua patak völgye” címen ismerteti (1935) s rámutat, hogy a fehér ladini diploporás mészkő a tulajdonképpen karsztkőzet, a karsztmorfológia hordozója itt és a Baradlában is. A Földtani Intézet visszacsatolás utáni erdélyi munkálatai során (1943) a Szálva-völgy két borkútját és bővizű karsztforrását ismerteti, a

Nagybányai-medence ásványvizeiről rövid ismertetést ad Kővárfüred, Bajfalu s egyéb helyekről.

A Bicskei-öböl fejlődéstörténetéhez vízföldtani adatsort csatol kutak, fúrások felsorolásával és rövid leírásával 89 tételben (1943). Mélyreható elemzés a Kisbalaton tőzegterületének fejlődéstörténeti vizsgálata (1947).

A budakeszi mezőgazdasági kísérleti telep vízellátása nehéz feladat volt az ínséges oligocén környezetben (1950).

Szilvásvárad és környéke, a Szalajka-völgy vízfeltörései a középső-triász fehér mészkőből s a neogén gyéresebb vizű forrásai kedvteléssel végzett vizsgálódásokra adtak lehetőséget (1951). Lyukóbánya és Pereces környékének bányaföldtani leírásában az igen gyér hozamú források és az úszóhomok kártétele a feltárásokban a távolról való vízellátás magyarázata (1955–56).

Igen alapos dokumentálás jellemzi a balatonfelvidéki és észak-bakonyi patakok vízhozama és a földtani felépítés kapcsolatáról szóló tanulmányt (1961). Itt visszatér doktori disszertációja készítésekor végzett mérései módszereihez, a felszíni vízfolyás szakaszos elnyelődése mintaszerű dokumentálásával. Majd az észak-bakonyi karsztszurdokok vízföldtanához szolgáltat újabb adatokat a Földtani Közlöny lapjain (1962).

A Mérnöki Továbbképző Intézet kiadásában bányavízvédelmi kérdésekről értekezik a Dunántúli Középhegységben (1964).

A rendelkezésre álló terjedelem csak futólagos szemlét tesz lehetővé a számos és együttes terjedelmében tetemes munkás-

ság fölött. További dolgozatai is tartalmazzak több-kevesebb vízföldtani adatot, megállapítást. Az életmű emez oldala a drávasamenti folyóvízi lerakódások elemzésével zárul, a Csurgónál tervezett gyurgyeváci vízlépcső helyének vizsgálatában (1996).

Külön említést érdemel az ismeretterjesztő „A Föld és fejlődéstörténete” kötet (Gondolat, 1975) Jaskó Sándor tollából származó néhány rövid fejezete, azok között is a Dunántúli-középhegység karsztvize című érdemleges összefoglalás.

Az alkotó ugyan lelépett a színről, de munkássága jelen marad a magyar geológia folytonosságában.

IRODALOM

Kaszap András: In memoriam Jaskó Sándor – *Földtani Közlöny*, 131/1–2, 1–9 (2001) (teljes bibliográfiával).

(*Hidrológiai tájékoztató*. – 50. (2010) 1., p. 12-13-9)